

СПОМЕНЪ

Бѣше студена нощь.

Измръзналъ, съ цигулка въ ржка, щурецьтъ похлопа на портитѣ на мравешкия градъ.

— Кой е? — попита пазачътъ.

— Азъ, щурецьтъ.

— Какво искашь?

— Да пренощувамъ при васъ и да се постопля.

— Хм . . . чакай да попитамъ началника на стражата. Ти постой тукъ!

Щурецьтъ, бледенъ и изнемощѣлъ отъ гладъ, зъзнѣше подъ снѣга. Едва държеше цигулката въ ржцетѣ си. Духаше толкова студенъ вѣтръ, че нѣкои отъ фенеритѣ по улицитѣ на мравешкия градъ угасваха.

Тежкитѣ порти се отвориха.

— Заповѣдай, влѣзь!

— Благодаря, — отговори щурецьтъ, приведе се малко, понеже бѣше високъ, и влѣзе. Вѣтрътъ поутихна доста, не бѣше вече така студено, — въ града на мравкитѣ можеше да се живѣе; тука свѣтѣха прозорцитѣ, изъ куминитѣ излизаше димъ, въ хамбаритѣ имаше жито.

Щурецьтъ, посѣживилъ се малко, крачеше следъ мравката, която го водѣше изъ нѣкакви улици. Когато стигнаха до една висока кжца съ голѣми прозорци, мравката каза.

— Тука живѣе началникътъ на стражата. Ще бждешъ неговъ гостъ. Заповѣдай, влѣзь!

Леко се отвориха високитѣ порти, щурецьтъ и мравката ми наха презъ нѣкакъвъ дворъ, после се изкачиха по широки, гладки камени стълби и влѣзоха при началника, който подаде ржка на щуреца и каза:

— Радвамъ се много, че ще ми бждешъ гостъ. Чувай, — обърна се началникътъ къмъ мравката, — да се пригответи най-хубавата питка! Топла да бжде!

Зарадва се много щурецьтъ. Три дни и три нощи скита въ студа изъ пжтищата, между негостоприемни люде, които го ругаеха и пускаха срещу него кучетата си. А тука поржчватъ за него пита, топла пита!

Донесоха питата, сложиха я на масата и я разчупиха. Отъ питата се дигаше пара.

— Заповѣдай, хапни си, защото много си изморенъ отъ дългия пжтъ и отъ студа.

Щурецьтъ се постопли.